

4101

OBLIDAT

Mireia Llach

Oblidat

Recordava i tacava de tinta aquelles pàgines de la seva llibreta que encara estaven per estrenar. Una llibreta plena d'històries, que l'avi l'hi havia regalat perquè pogués transcriure, amb aquella sensibilitat tan especial que tenia, tots els colors dels seus sentiments. L'avi, li havia ensenyat a somiar despert i l'Albert escrivia instants de vida tot teixint històries amb pinzellades de somni.

Aquell dia, l'Albert feia quinze anys. Es despertà d'un bot, obrí la finestra i observà, entre els vidres entelats, com el sol acariciava les muntanyes. Quin dia més bonic! La rosada havia cristal·litzat tot el poble. Deixà durant uns instants la mirada perduda en aquell paisatge gèlid i arplegà, de sota el coixí, aquella llibreta vestida d'històries que navegaven sense rumb per la seva imaginació. Va començar a descriure aquell paisatge que s'estrenava, mentre pensava en el meravellós dia que l'esperava.

Baixà a esmorzar i tot van ser felicitacions i petons amb gust d'aniversari. Els pares li havien preparat xocolata desfeta, i ell se'n delia. Quan arribà a l'escola, tots els seus amics van córrer a tirar-se-li al damunt per estirar-li quinze vegades l'orella. Aquells que pintaven més bé, li van fer

dibuixos. Els que tenien alguns estalvis guardats, li van portar llaminadures. La Joana, la seva xicota, li regalà unes entrades per anar al cinema junts i una tendra abraçada.

Al migdia, quan arribà a casa, trobà l'avi que l'esperava. Ja en té alguna de pensada. Li va demanar que es preparés perquè li volia ensenyar un lloc.

Enmig de llibres llegits, discos escoltats, roba usada, mobiliari antic, peces precioses de col·leccionisme i maquinària de segona mà, s'estenia el mercat dels Encants Vells. Quants objectes! L'Albert, encuriolit davant d'aquella gran diversitat, mirava ràpidament d'una banda a l'altra per no perdre's cap detall. L'avi, però, caminava més decidit, com si tingués un clar objectiu.

De sobte, s'aturà davant d'una parada i agafà la mà de l'Albert acostant-lo perquè veiés allò que li volia ensenyar. Un ramat de tecles, unes més desgastades que altres, estaven col·locades cuidadosament en rengleres. Al costat, una palanca brillava i es moria de ganes de colpejar el paper i impregnar-lo de color. Realment, era un màquina d'escriure preciosa.

L'avi, amb un gest ràpid i segur, agafà la cartera de la butxaca dels pantalons i va treure tots aquells estalvis que ja feia temps que guardava. L'Albert obrí els ulls i la boca sorprès davant del què veia, i abans que pogués dir res, l'avi ja li havia comprat la màquina.

—Ara ja saps quin és el meu regal d'aniversari. Oi que és preciosa? És una joia Albert, una joia! —li digué l'avi emocionat. —Vull que sigui teva i ben teva aquesta màquina, fillet. Que t'acompanyi en tot moment i que tinti tot allò que et ronda dins aquest caparronet tan fantàstic que tens —digué mentre li feia petits copets al front.— Té, agafa-la i fes-la teva.

Se la trobà entre els braços, pesant i meravellosa. Li passà suaument els dits per sobre: que freda i suau.

—Gràcies avi! —exclamà l'Albert, i l'abraçà. —És fantàstica!

—Pocs són aquells que en poden tenir una, i ja ho crec ja que tu t'ho mereixes, fill. —afirmà l'avi. —T'ho mereixes i ho necessites, perquè ja començava a veure que la llibreta quedava curta, oi? Tantes coses que tens per escriure,

però la llibreta et limita. Ara que ja ets més gran, amb aquesta màquina podràs escriure textos magnífics sempre que vulguis. Però m'has de prometre que no deixaràs mai d'escriure, oi? —li preguntà irònicament perquè ja en coneixia la resposta.

—És clar que no, avi. Mai de la vida. Escriure és allò que més m'agrada i no ho abandonaria per res del món.

Van marxar cap a casa, agafats de la mà i amb un somriure que no s'esborrava dels seus rostres. L'Albert, sota l'altre braç, aguantava aquell magnífic regal que tard o d'hora esdevindria un company inseparable.

Passaren els dies i l'Albert dedicava moltes estones escrivint amb la màquina tots aquells paisatges, personatges i històries que la imaginació li pintava. Els seus amics li demanaven algun escrit perquè quan llegien allò que esculpia amb paraules, quedaven bocabadats de tan bé que ho feia. Va tenir feina a escriure per a tothom, però en gaudia plenament. Escrivia força sobre la Joana perquè li agradava molt, i un dia li va dedicar un poema que li regalà el dia del seu aniversari.

Feia detalls preciosos per a la gent del seu voltant, i tothom apreciava el seu gest tan tendre. Sempre tenia el calaix de la imaginació obert, i quan li venia alguna idea brillant, anava corrents a explicar-la a la màquina perquè la pogués gravar.

L'avi es feia gran. Sovint no recordava on havia deixat l'abric, o les ulleres o bé les sabatilles. Sovint, quan parlaven de la infància de l'Albert i de tot allò que havien viscut junts, el record era cobert de pols. Sovint, quan li volia explicar alguna història del seu passat, el color s'havia tornat gris. La seva memòria estava plena de tares per on, mica en mica, s'escolaven instants del present perdut.

Arribà un dia que l'Albert quedà sol esperant l'avi al bosc de darrere casa. Va passar l'estona i no arribava. Deu haver trobat aquell amic seu pel camí, o deu haver anat a comprar berenar. Quan ja començava a enfosquir-se, preocupat i cansat, va decidir anar a casa els avis per veure si el trobava. A dins hi havia llum. S'amorrà a la finestra i va entreveure la silueta desdibuixada de l'avi, serè, que balancejava suaument el balancí mentre llegia

un llibre. No s'ho podia creure. L'havia deixat plantat, allà a dalt, esperant a ningú? No, no podia ser. Però si l'avi l'estimava molt. Però si l'avi li havia dit d'anar aquell dia al bosc. Molest i sense entendre res, trucà tres vegades a la porta. L'avi l'obrí, i es sorprengué de veure l'Albert allà esperant. Ni tan sols recordava que havien quedat aquella tarda.

L'avi havia canviat, ja no era el mateix. Mentre l'Albert anava aprenent coses noves, l'avi deixava de recordar. El temps passava i cada vegada el sentia més llunyà i absent de la seva vida. Poc abans que s'ho esperés, l'avi va deixar de recordar aquell dia tan especial en què li havia regalat la màquina d'escriure. Aquell dia que, l'Albert, recordaria tota la vida. Fins que, desgraciadament, oblidà el seu rostre i no el reconegué mai més. Davant la impotència, li regalimà lleugerament una llàgrima galta avall.

Aleshores, va agafar por: por a l'oblit. Aferrant-se als records i a tot allò que li quedava de l'avi, decidí que començaria a compondre, nota a nota, la seva vida gràcies a la màquina que, un dia que recordava molt bé, l'avi li havia regalat.

Començà a filar els records del passat durant força temps, fins que les paraules que omplien els papers van atrapar el present. Un present, que sense saber com, es fonia amb l'ahir i deixava d'existir. Ja no bombardejava els seus escrits del seu propi reflex. Simplement, descrivia tot el que veia, fil per randa, sense oblidar-ne cap detall. Escrivia sobre la relació amb els seus pares, què havia après a classe, què feia el dia a dia i què feia amb els amics. Volia deixar constància de tot allò que vivia. Sovint, anava a dormir tard, redactant tot allò que havia omplert el dia, omplint pàgines i pàgines de vida.

Escriure requeria molta dedicació i, per tant, moltes vegades renunciava a fer tot allò que considerava que li faria perdre el temps. El convidaven a jugar a futbol, ell preferia quedar-se a casa narrant. L'anaven a buscar per anar a berenar, ell no sortia de casa i seguia escrivint. La Joana l'anava a buscar per sortir, ell s'excusava dient que tenia molta feina.

A mesura que passava el temps, els escrits eren més curts ja que anava retallant les activitats que feia durant el dia. L'Albert només anava a l'escola i, sense entretenir-se gaire,

tornava corrents cap a casa per escriure, com més ràpid millor, tot allò que havia fet per no deixar-se absolutament res. La pròpia exigència el turmentava, i cada cop esdevenia més perfeccionista i minuciós. Tanmateix, els seus escrits havien perdut l'essència que els caracteritzava, ja no vestia de bellesa les formes, sinó que buscava l'exactitud dels fets.

Les tecles, cansades d'enfonsar-se contínuament, començaren a queixar-se. Calia insistir fort perquè imprimissin lletres sobre el paper, i quan no funcionaven, l'Albert pressionava amb ràbia i obsessió. Insistia i insistia sobre cada lletra, exigint a la màquina allò que la vellesa ja no li permetia. Flaquejava i ell no ho acceptava, la volia com el primer dia, jove i amb moltes aventures per endavant. La màquina cada cop responia menys, però l'Albert seguia escrivint.

Un dia, s'adonà que ja no tenia res per escriure. Ja no tenia cap argument per disfressar amb lletres el dia a dia. Hipnotitzat per l'escriptura, doncs, deixà de viure la seva pròpia vida.

Mirà el seu voltant. Només veié una màquina d'escriure vella, recanvis de tinta i un munt de papers escrits. Tot

això era l'únic que tenia. Ja no respirava l'olor de primavera, ni veia el sol de l'estiu, ni escoltava la remor del vent que feia ballar les fulles ocres de tardor, ni tocava la gèlida neu d'hivern. Ja no passava més enllà d'aquella fosca habitació. S'havia empresonat entre aquelles quatre parets que l'aïllaven del món exterior. No compartia res amb la seva família, i s'adonà que ja no tenia amics, ni tan sols els recordava. Fins i tot deixà perdre la Joana, que se l'havia arribat a estimar tant. Entre records entelats, intentà reconstruir el seu rostre, però s'havia esfumat. Els records eren tan borrosos que es podien qualificar d'inexistents. Va ser aquell temor que tenia de ser oblidat qui el portà a l'amarga solitud davant del món.

Aleshores, cec, entre boira baixa, quedà perdut en el seu propi *oblit*.

Gener de 2010

